

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף צג עמוד ב

א] כיצד נדרש הפסוק "וחדל לעשות את הפסח ונכרתה הנפש ההיא, כי קרבן ה' לא הקריב במועדו, חטאו ישא האיש ההוא" ?

ב] מהו מגדף הנזכר בתורה, וכיצד נדרש "חטאו ישא" הנאמר אצל מקלל ?

ג] מתי תחילת זמן שחיטת קרבן הפסח, ומתי סוף זמנה ?

ד] מתי הוא זמן אכילת הפסח ?

ה] לר' עקיבא, איזו היא "דרך רחוקה" הפוטרת מלהקריב את הפסח ?

א] רבי: "וחדל לעשות הפסח ונכרתה", היינו שאם לא עשה פסח ראשון במזיד חייב כרת. "כי קרבן" מלשון אם, וזהו עניין חדש, שאם לא הקריב פסח שני חייב כרת.

ר' נתן: "כי" מלשון מפני, שנותן טעם מדוע מי שלא עשה פסח הראשון חייב כרת.
ר' חנניא: "כי" מלשון אם, אבל אינו עניין חדש, אלא תנאי בחיוב כרת על ביטול פסח ראשון, שאינו חייב עד שגם את פסח שני לא הקריב במזיד.

ב] רבי: מגדף היינו המברך את השם ומקלל, וחייב כרת כמוזכר בתורה "ונכרתה הנפש".
ו"חטאו ישא" הנאמר אצל מקלל נדרש בגזירה שוה לפסח שני, שאף הוא בכרת.

ר' נתן: מגדף היינו המזמר ומשורר לעבודה זרה.
ו"חטאו ישא" הנאמר אצל מקלל לְמַד מפסח ראשון שאף מקלל בכרת.

ג] תחילה: בחצות היום שנאמר "בין הערבים". אך חכמים תקנו להמתין חצי שעה.
סוף זמנה: בשקיעה, כזמן שדם הקדשים נפסל.

ד] ר"א בן עזריה: מתחילת הלילה ועד חצות הלילה.
ר' עקיבא: מן התורה, כל הלילה עד עמוד השחר. מדרבנן, עד חצות משום הרחקה.

ה] עולא: הנמצא בחצות היום במקום שאינו יכול להגיע לעזרה עד סוף זמן השחיטה.
והיינו מרחק חמשה עשר מילין, כמרחק מן המודיעים לירושלים.
רב יהודה: הנמצא בחצות במקום שאינו יכול להגיע לירושלים עד סוף זמן אכילת הפסח.